

Saskia Theunissen-
Van Heijningen verhaalt
over haar werk. Ze schrijft
korte stukjes over hoe ze
Phoenix toepast in de
dagelijkse praktijk.

‘In de stilte
blijkt het
scherper te
zijn dan een
tweesnijdend
zwaard: het
dringt diep
door tot waar
ziel en geest
elkaar raken.’

Een nieuwe dag. Een nieuwe coachee. Een nieuwe ontmoeting. Ik zet koffie, installeer me in de stoel naast hem en luister.

Zoveel woorden, zoveel taal. En ik hoor niks. Niets wat er echt toe doet. Ik verlies mijn aandacht voor deze mens. Laat het stil worden, denk ik. Zoals ik in een klooster in het Franse Taizé ooit voor het eerst werd geconfronteerd met stilte. Ik was 16 jaar en zat in de vijfde klas van het Atheneum. Alleen de leerlingen die wilden bezinnen op de betekenis van het leven en zichzelf, mochten mee. Ik wilde mee. Geen idee wat me te wachten stond.

Ik bleek me te bevinden in een religieuze gemeenschap waar de stilte centraal stond. Met andere woorden: God. Als atheïst, opgroeïend in een klein katholiek dorp, voelde ik me thuis op precies die ongemakkelijke manier van er niet bij horen. Hoe kon ik in dit huis van God mezelf zijn!?

Het fijne aan iemand die veel praat, is dat je hem kunt laten praten en je ondertussen tijd koopt om je eigen reis te maken. Ongemerkt blijf ik nog even in Taizé.

‘De stilte maakt ons klaar voor een nieuwe ontmoeting met God. In de stilte kan het Woord van God doordringen in de verborgen uithoeken van ons hart. In de stilte blijkt het “scherper te zijn dan een tweesnijdend zwaard: het dringt diep door tot waar ziel en geest elkaar raken.” (Hebreeën 4:12) Wanneer we het stil in ons maken, dan houden we op met ons voor God te verbergen, en het licht van Christus kan zelfs datgene bereiken waarover wij ons schamen, het genezen en omvormen.’

Nog steeds heb ik moeite met het religieuze karakter van het woord maar ik kan erdoorheen lezen. ‘Scherper dan een tweesnijdend zwaard’, dat raakt me. Ik voel een elektrische prikkel door mijn aderen stromen, mijn huid reageert met kippenvel.

Pardoes onderbreek ik mijn coachee. ‘Je praat veel’, zeg ik. ‘Ben je ook weleens stil?’

De eerste reactie is stilte. De tweede is een kort ‘nee’. ‘Dat gaat me minder makkelijk af.’

‘Mooi’, zeg ik, ‘dan gaan we daar eens mee oefenen!’ Ik bedenk ter plekke een inquiry met de vraag: ‘Wat is er goed aan stil zijn?’ En daarna: ‘Wat is jou van huis uit geleerd over stilte?’

Ik zeg netjes dankjewel bij ieder antwoord en stel me voor dat ik er als broeder van Taizé zit. Gehuld in een traditie van stilte en zwijgkunst groeit mijn aanwezigheid. Godsamme, wat mooi! 🙏